

nějš v zásadě přešla pravomoc osk ve Ž., byl později o schvalovacím aktu uvědoměn a on sám o tom st-le zpravil.

Z toho vyplývá, že st-l dne 1. prosince 1928 nepřešel do služby státní s platovým nárokem na služné 5. platové stupnice, a nelze proto shledati, že žal. úřad se dotkl protizákonně subj. práv st-lových, neuznal-li tento nárok. Z těchto úvah dospěl nss k zamítnutí stížnosti pro bezdůvodnost.

Č. 11.435.

C h u d i n s t v í : * Změna osobních poměrů osoby podporované záležející v tom, že osoba ta získá vedle státní starobní podpory faktické zaopatření od subjektu, který k poskytování zaopatření toho není po zákonu povinen, není — zůstaly-li nezměněny ostatní zákonné předpoklady — důvodem k odnětí státní starobní podpory podle ustanovení § 6 odst. 2 zák. č. 43/1929 Sb.

(Nález ze dne 24. září 1934 č. 17.845.)

V ě c : František W. v M. proti zemskému úřadu v Praze o státní starobní podporu.

V ý r o k : Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y : Nař. rozhodnutím odňal zem. úřad v Praze v pořadí stolic správních st-li státní starobní podporu, jež mu byla přiznána okr. úřadem v Náchodě podle zák. z 21. března 1929 č. 43 Sb. z důvodu rozhodnutí první stolice, t. j. proto, že osobní poměry podporovaného se podstatně změnily v tom směru, že jmenovaný dne 2. srpna 1932 předsídlil do sociálního ústavu českobratrské církve evangelické v M.

Ve stížnosti podané na toto rozhodnutí pro nezákonnost se namítá stejně jako již v instančním odvolání, že státní starobní podpora byla st-li odňata neprávem, neboť zaopatření st-le v sociálních ústavech českobratrské církve v M. nespočívá na žádném právním titulu, jak se požaduje v § 3 zák. č. 43/1929 Sb., poněvadž st-l neměl právního nároku na přijetí do těchto ústavů, zřízených na spolkovém základě a udržovaných dobročinností členů českobratrské církve, ani nemá právního nároku, aby v nich byl ponechán. St-l byl do jmenovaných ústavů přijat s podmínkou, že státní starobní podporu 260 Kč, kterou dosud měl, bude odváděti těmto ústavům na částečnou úhradu výloh, spojených s jeho zaopatřením.

O této stížnosti uvažil nss:

Na sporu je otázka, může-li úřad odejmouti státní starobní podporu, povolenou podle zák. č. 43/1929 Sb., dostalo-li se podporované osobě za nezměněných jinak poměrů zaopatření přesahujícího výši starobní podpory státní od subjektu, který k poskytování zaopatření toho není po zákonu povinen. Žal. úřad zodpovídá otázku tu kladně, opíraje se při tom zřejmě o ustanovení § 6 cit. zák. Stížnost naproti tomu poukazuje na předpis 3. odst. § 3 cit. zák. a dovozuje, že oprávnění úřadu odejmouti státní starobní podporu je omezeno na případy, kdy zaopatření spočívá na právním titulu. Nss uznal stížnost důvodnou.

Jak patrně z ustanovení §§ 1 a 3 zák. č. 43/1929 Sb., může státní správa poskytnouti přestárlým osobám, které jsou nemajetné a výdělku neschopné za podmínek v předpisech těch podrobněji určených státní starobní podporu v maximální výši 500 Kč ročně pro osobu. Na tuto podporu jest započísti podle ustanovení 3. odst. § 3 cit. zák. jakékoli zaopatření, jehož se žadateli dostává ať na penězích či v dávkách naturálních, pokud spočívá na právním titulu. Z toho vysvítá, že státní starobní podpora je opatření podpůrné, supletorní, a že nemá býti poskytována, je-li přestárlá osoba v míře zákonem předpokládané skutečně zaopatřena jiným subjektem na základě právním, ať se povinnost zaopatření zakládá na zákoně, smlouvě či jiném právním titulu. S druhé strany plyne však z ustanovení toho zásada, že státní starobní příspěvek nemá býti vyloučen tehdy, jestliže poskytování nutné výživy osobám, o jakých je řeč v § 1 cit. zák., spočívá na pouhém dobrovolném plnění a není podloženo zákonnou povinností. »Zaopatření« tohoto druhu nemá se tedy podle jasného znění zák. včítati do limitované částky státní starobní podpory a nebrání tomu, aby úřad povolil žadateli starobní příspěvek v plné výši stanovené zákonem, jsou-li ovšem splněny ostatní zákonné předpoklady (§ 1).

Správnosti tohoto názoru nasvědčuje i genese zák. č. 43/1929 Sb. Jak patrně ze sněmovních materiálů k tomuto zákonu (viz návrh zák. tisk č. 1897 posl. sněm. Nár. shrom. Rep. Čsl. 1928), započítávalo se v původním návrhu zák. v § 3 odst. 3 na státní starobní podporu jakékoli zaopatření, jehož se žadateli dostává, a měl tedy návrh zákona zajisté na mysli i charitativní zaopatření rozmanitými korporacemi či jednotlivci. Sociálně-politický a rozpočtový výbor poslanecké sněmovny (viz tisk č. 2000 z r. 1929) doplnil však předdeslané ustanovení tím, že vsunul za slovo »naturálních« slova »pokud spočívá na právním titulu«, čímž zřejmě chtěl vyjádřiti myšlenku, že dobrovolné příspěvky osobám přestárlým nemají býti na úkor výplatě celé starobní podpory státní, pokud ovšem jsou splněny ostatní předpoklady zákona.

Je sice pravda, že na povolení státní starobní podpory není podle výslovného znění § 1 posl. věty cit. zák. právního nároku, leč z toho neplyne ještě závěr, že by úřad byl oprávněn povolenou státní starobní podporu kdykoliv libovolně odejmouti. Povolením státní starobní podpory nabyla osoba podporovaná právního nároku na to, aby jí podpora ta byla státní správou vyplácena. Stabilita povolovacího aktu spočívá na zásadě ochrany nabytých práv. Tato zásada dochází jasně výrazu v § 6 odst. 2 cit. zák., kde zákonodárce určuje, že změní-li se osobní poměry osoby podporované, okr. úřad podporu přiměřeně sníží nebo vůbec odejme. Připouští tedy zákon změnu povolovacího aktu jen za předpokladu »změněných osobních poměrů«, čili jinými slovy jen tehdy, jestliže ony osobní a hospodářské předpoklady, za nichž byla státní starobní podpora povolena, se změní ve prospěch osoby podporované tak, že není již vůbec třeba subsidiární pomoci státní, resp. že lze pomoc tu co do výše její snížit. Jedním z těchto »osobních« předpokladů však není podle toho, co dovozeno, ve smyslu ustanovení § 3 odst. 3 cit. zák. skutečnost, že osoba přestárlá má »zaopatření«, jež se nezakládá na právním titulu. Důsledně nemůže ani skutečnost, že osoba podporovaná státním

starobním příspěvkem získá vedle této podpory faktické zaopatření od subjektu, který k poskytování zaopatření toho není po zákonu povinen, býti změnou v osobních poměrech ve smyslu 2. odst. § 6 cit. zák., nezahrnuje-li ovšem toto zaopatření v sobě také změnu ostatních předpokladů zákona pro povolení podpory té. Takové faktické zaopatření nemůže se započísti do výše státní starobní podpory a nemůže proto ani odůvodniti zákrok úřadu, jímž se přiznaná státní starobní podpora odnímá.

Z těchto úvah dospěl nss k závěru, že nař. rozhodnutí nemá opory v zákoně.

Č. 11.436.

O b e c n í v o l b y: * Byla-li volba starosty provedena tím způsobem, že na hlasovacích lístcích, určených pro volbu obecního zastupitelstva, podtrhli členové obecního zastupitelstva jméno kandidáta, nezakládá postup ten sám o sobě vadu volebního řízení.

(Nález ze dne 24. září 1934 č. 17.911.)

V ě c: Tobiáš L. a spol. v R. proti zemskému úřadu v Bratislavě o volbu starosty.

V ý r o k: Stížnost se jednak odmítá pro nepřípustnost, jednak zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: V podání z 28. prosince 1931, označeném v nadpisu »námitky proti volbě starosty«, uvedli st-lé, že podávají námitky proti volbě starosty, konané v R. 23. prosince 1931, v podstatě z těchto důvodů: Volba starosty, jímž byl zvolen Jan R. 7 hlasy proti Josefu B., který obdržel 5 hlasů, konala se tím způsobem, že členové obecního zastupitelstva obdrželi kandidátní lístky, jimiž se volilo obecní zastupitelstvo, s poukazem, aby podtrhli jméno osoby, kterou volí za starostu, což se přičí volebnímu řádu, podle něhož má každý člen na čistém papíře napsati zřetelně jméno kandidáta, kterého volí, a nikoli podtrhnouti jméno na kandidátní listině. Druhý důvod je ten, že Janu M., který neumí ani psát ani číst, podtrhl jméno kandidáta na podstarostu Alois M., bez povolení volební komise, jak se mu líbilo, a pro volbu starosty musil pravděpodobně též někdo Janu M. podtrhnouti jméno ještě před volbou, pročez žádají st-lé, aby okr. úřad vyšetřil, kdo mu při volbě starosty jméno podtrhl. St-lé mají dojem, že si k volbě starosty přinesl kandidátní listinu již podtrhnutou. V závěru námitek uvedeno, že st-lé vidí volbu za starostu a podstarostu porušenu, a žádají zrušení této volby starostenské.

Nař. rozhodnutím zamítl žal. úřad námitky podané proti volbě obecního starosty, konané dne 23. prosince v R., z těchto důvodů: »St-lé namítají, že nezákonně byla provedena volba obecního starosty, poněvadž nebylo použito hlasovacích lístků, ale hlasovalo se tím způsobem, že na hlasovacích lístcích, použitých při volbě obecního zastupitelstva, každý člen obecního zastupitelstva podškrtl jméno toho, pro koho hlasoval. Zem. úřad přezkoumav spisový materiál správních spisů zjistil, že uvedená námitka odpovídá skutečnosti, poněvadž však volební řád do obci